

MAX SEECK

—
Polisiye
Gerilim
—

**CADI
AVCISI**

CADI AVCISI

Orijinal adı: Uskollinen lukija

© 2019, Max Seeck

Yazan: Max Seeck

İngilizceden çeviren: Deniz Başkaya

Yayına hazırlayan: Hülya Balcı

Türkçe yayın hakları: © Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Elina Ahlbäck Literary Agency işbirliğiyle yayımlanmıştır.

1. baskı / Mart 2022 / ISBN 978-625-8090-76-5

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Serçin Çabuk

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62 / B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Cadı Avcısı

Max Seeck

Çeviren: Deniz Başkaya

Rüzgâr hızlanınca büyük cam ve betondan evin köşeleri huzursuzca inledi. Çatıdan gelen tıkırtılar gitgide şiddetlenirken cılız patırtılar bir yaylım ateşinde çıkan sesleri getiriyordu insanın aklına. Verandada toplanan beyaz kumulların hızla yok olması esintinin şiddetini belli ediyordu. Maria Koponen hırkasını sıkıca beline sarıp zeminden tavana yükselen pencerelerden karanlığa baktı. Önce yılın bu zamanı geniş, düz bir kır çokça andıran buz gibi denize, sonra rıhtıma inen, diz hizasındaki bahçe ışıklarıyla aydınlanan patıkaya baktı.

Maria ayak parmaklarını geniş zeminin neredeyse kenarlarına erişen tüylü halıya bastırdı. Evin içi sıcaktı. Bir koza gibi. Yine de Maria kendisini huzursuz hissediyordu ve en küçük sorunlar bile o gece ona alışagelmedik bir şekilde sinir bozucu geliyordu. Gerektiği gibi çalışmayan o aşırı pahalı bahçe lambaları gibi.

Maria müziğin sustuğunu fark edince düşünceli halinden sıyrıldı. Şöminenin önünden geçip kocasının düzenli beş sıraya dizilmiş, yaklaşık dört yüz albümlük koleksiyonunu taşıyan kocaman kitaplığın başına gitti. Geçen yıllarda Maria bu evde müziğin bir akıllı telefonda çalınmayacağı gerçeğine alışmıştı. *Plakların sesi çok daha iyi*. Yıllar önce Roger ona böyle söylemişti. Maria ilk kez onun koleksiyonunun önünde duraksadığında. O zamanlar üç yüz albüm vardı. Şimdikinden yüz albüm az. Albümlerin sayısının birliktelikleri esnasında nispeten yavaş yavaş artması, Maria'ya Roger'ın kendisinden önceki hayatını düşündürüyordu. Onsuz geçen hayatını. Maria, Roger'dan önce sadece bir erkekle birlikte olmuştu: Genç yaşta evliliğe giden ve Maria'nın ünlü yazarla tanışmasıyla son bulan bir lise aşkı. Roger'ın aksine, Maria bekâr haya-

tı hiç tatmamıştı. Bazen sorumsuzca işler yapmayı, kendini tanımayı, tek gecelik ilişkiler yaşamayı diliyordu. Özgürlüğü.

Maria, Roger'ın kendisinden on altı yaş büyük olmasından biraz olsun rahatsızlık duymuyordu. Fakat bir düşünce onu rahatsız etmeye başlamıştı: Bir gün bir huzursuzluk hissiyle uyanabileceği, bilinmeyene yeterince dalıp çıkmadan yok olmayacak türde bir his. Roger ise bunu Maria'dan önceki hayatında deneyimleme fırsatı bulmuştu. Şimdi, aniden, o fırtınalı şubat gecesinde Maria büyük yalıda yalnız başına bir aşağı bir yukarı yürürken ilk kez bunu bir tehdit olarak gördü. Gerçek bir fırtınanın ortasına sürüklenecek olsalar ilişkilerinin gemisini tehlikeli bir şekilde sarsacak bir dengesizlik.

Maria plakçaların iğnesini kaldırıp plağı parmak uçlarının arasına alıp dikkatlice karton kabına soktu. Kartonun üzerinde süet ceketi, siyah beyaz ekose desenli bir atkısı olan, kendinden emin ve asık suratlı genç bir şarkıcı dosdoğru fotoğraf makinesine bakıyordu. Bob Dylan'ın *Blonde on Blonde* albümüydü bu. Maria plağı yerine geri koyup alfabetik sıraya göre düzenlenmiş koleksiyonun sonundan rastgele bir albüm çekip çıkardı. Hemen sonra, kısa bir hıştırtının ardından Stevie Wonder'ın tatlı, şefkatli sesi hoparlörlerde çınladı.

Sonra Maria bir kez daha onu gördü. Bu kez göz ucuyla. Kıyıya en yakın bahçe ışığı bir saniyeliğine sönüp yeniden yandı.

Kısa bir an için kararmıştı. Az önce yaptığı gibi. Maria armatürün içindeki ışık kaynaklarının Noel'den önce değiştirildiğini biliyordu. Bunu iyi anımsıyordu. Çünkü sesini anlamsızca yükselten elektrikçiye ödemeyi o yapmıştı. Bu yüzden de bu önemsiz mesele onu gereğinden fazla tedirgin ediyordu.

Maria telefonunu alıp Roger'a bir mesaj gönderdi. Neden kocasını böyle bir konudan dolayı rahatsız etme isteği duyduğundan emin olamıyordu. Özellikle de onun o anda bir sahnede okurlarına seslendiğini bilirken. Belki de sebep aniden bastıran, biraz kuşku ve biraz da yersiz bir kıskançlığın karıştığı yalnızlık hissiydi. Maria mesajı gönderdikten sonra bir süre ekrana bakıp en altta kalan küçük okların maviye dönmesini bekledi. Fakat oklar maviye dönmedi. Roger o an telefonuyla ilgilenmiyordu.

O anda plak takıldı: *Yapmak üzere olduğum. Yapmak üzere olduğum. Yapmak üzere...*

Sonra Maria ürperdi. Fark ettiği Őeyi anlamlandırmaya vakit bulamadan sürgülü kapılardan baktı ve orada olmaması gereken bir Şey gördü. Bir an için konturlar Maria'nın yansımasıyla hizalandı. Fakat sonra figür hareketlenip ondan ayrı bir varlığa dönüştü.

Roger Koponen sert, terleten bir kumaşla kaplı koltuğa oturup gözlerini kıstı. Konferans merkezinin ana oditoryumunun tavanından sarkan spot lambaları dosdoğru sahnedekilerin gözlerinin içini hedefliyordu. Bir an için Roger göz kamaştıran ışıktan başka bir şey görmedi. Kendisinin ve iki yazar meslektaşının karşısında, en sevdikleri ayyaşların son eserlerine dair düşüncelerini dinlemek için oditoryumu hıncahınç dolduran dört yüz meraklı okurun olduğunu unuttu.

Roger bu etkinliğin kitabının tanıtımını yapması açısından önemli olduğunu anlıyordu. Ne diye yoğun kar yağışında dört yüz kilometre direksiyon sallayıp Savonlinna meydanındaki, zemin katında masa örtüleri ve çatal bıçak takımlarıyla süslenmiş vasat bir fast food restoranı olan izbe otelde geceyi geçirmeye razı geldiğini anlıyordu. Roger'ın anlamadığı ise neden böyle bir gecede Savonlinna sakinlerinin kalkıp konferans merkezine geldikleriydi. Kitapları dünyada milyonlar satsa da asla tiz çıgıllıklar atan hayranlarıyla çevrili bir yazar olmayacaktı. Çok az insan müzisyenler ve yazarların yaptıkları işin çokça benzeştiğinin –ambalaj farkıyla aynı halt– farkındaydı. Sadece müzisyenler orta yaşlı kadınlarda külotlarını sahneye atma isteği uyandırıyorlardı. Yine de hâlâ insanlar bu tür konferanslara geliyorlardı. Çoğu yaşını başını almış kişilerdi. Başlarını bir o yana bir bu yana yatırıyorlardı. Yazarların kendi eserleri hakkında geveledikleri spor spikeri tarzı banal laflardan ve yüzeysel analizlerden bıkmamışlar mıydı? Anlaşılan hayır. Çünkü salon doluydu ve bir tek boş koltuk yoktu.

Roger'ın son psikolojik gerilim romanı geçen bahar yayımlan-

mıştı. *Cadı Avı* üçlemesinin üçüncü ve son kitabıydı. Kitapları genelde iyi satardı. Fakat *Cadı Avı* resmen patlamıştı. Kimse böyle müthiş bir başarı beklemiyordu. Özellikle de Roger'ın projeye şüpheyle bakan temsilcisi ve seriye güvenmeyişinden dolayı Roger'ın ilk kitap basılmadan önce bıraktığı eski yayıncısı. Fakat birkaç yıl içinde üçlemenin çeviri hakları neredeyse otuz ülkeye satılmıştı ve daha sırada bekleyen anlaşmalar vardı. Roger ve Maria'nın ekonomik durumu önceden de iyiydi, ama artık ne isterlerse satın alabilecek haldeydiler. Bir anda tüm olası lüksler ve keyifler erişilebilir olmuştu.

Akşam beklendiği gibi ilerliyordu. Roger tanıtım turlarında aynı soruları yüzlerce kez işitmişti. Sorulara dört farklı dilde, sırf parlak ışıkların ve zorlama gülüşlerin arasında kendisini uyanık tutmak için konuşma ritmini, tonlamasını ve küçük ayrıntıları değiştirerek yanıt veriyordu.

Biri "Kitaplarınız fazla şiddet içeriyor" dedi. Fakat Roger üçüncü ya da dördüncü kez bardağına su doldurmak için kullandığı sürahidenden başını kaldırmadı. Bu da sık işittiği bir şeydi. İnkâr edilecek bir yanı da yoktu: Vahşi cinayetler, sadistçe işkence, kadınlara yönelik cinsel şiddet, hasta zihinlerin sapkınlığının derinliklerine yapılan yolculuklar Roger Koponen'in eserlerinde çarpıcı ayrıntılarla aktarılıyordu.

"Bana kaygılarını detaylı şiddet sahneleri yazarak yönettiğini söyleyen Bret Easton Ellis'i anımsatıyor" diye devam etti ses. Roger gözlerini salonun ortalarında, elinde mikrofonla oturan adama çevirdi. Bardağı dudaklarına götürüp adamın sorusunu sormasını bekledi. Adam düşüncelerini toparlayana kadar rahatsız edici, uzun bir sessizlik oldu.

Nihayet adam hissiz, tiz bir sesle "Korkuyor musunuz? O yüzden mi yazıyorsunuz?" diye sordu. Roger bardağı bırakıp saçları epey eksilmiş, korkuluğu andıran adama daha dikkatli baktı. Şaşırtıcı ve ilginç. Neredeyse küstahça. İşte bu işitmediği bir soruydu.

Roger öne eğilip ağızını masadaki esnek mikrofonu yaklaştırdı. Nedense o anda açlık hissetti. "Korkuyor muyum?"

Adam "Kitaplarınızda kendi korkularınızı mı yazıyorsunuz?" diye sordu adam. Sonra mikrofonu kucağına indirdi. Bu adamda sinir bozucu bir kibir vardı. Adamda o gerginlikle karışan say-

gıdan, Roger'ın artık alıştığı şöhrete karşı sergilenen o belirgin hürmetten eser yoktu.

“Doğru” dedi Roger. Düşünceli bir edayla gülümsedi. Bir an için soruyu soran kişiyi unutup gözlerini yüzler denizine çevirdi. “Ben bunu bir yazarın eserlerine katmanın her zaman yolunu bulduğu bir şey olarak görüyorum. Bildiğiniz ya da bildiğinizi sandığınız şeyler hakkında yazmamak elde değil. Korkular, ümitler, travmalar, yarım kalan şeyler ve tabii yapılmış ve kolayca kanıksanmış şeyler...”

“Soruya yanıt vermiyorsunuz.” Sıska adam mikrofonu tekrar dudaklarına götürmüştü. Roger başta şaşırırsa da sonra öfkelenildi. *Nedir bu, lanet bir sorgu mu? Sonuçları ne olursa olsun, bu saçmalıkları dinlemek zorunda değilim.*

“Lütfen biraz daha açık konuşur musunuz?” Etkinliği düzenleyen ve moderatörlük görevini üstlenen, her taşın altından çıkan edebiyat eleştirmeni Pave Koskinen duruma müdahale etmişti. Hiç şüphesiz rolünü incelikle oynadığını hissediyor ve şimdi yıldız konuşunun, uluslararası çok satan üç kitabın parlak yazarının alınacağından korkuyordu. Fakat Roger elini ortamı yumuşatacak bir şekilde havaya kaldırıp kendinden emin bir şekilde gülümsedi: “Özür dilerim. Galiba soruyu anlamadım. En korktuğum şeyler hakkında mı yazdığımı söylüyorsunuz?”

Adam alışagelmedik, soğuk bir ses tonuyla “Hayır” dedi. “Tam tersi.” Ön sırada biri sinir bozucu bir şekilde öksürdü.

Roger şaşkınlığını budalaca bir gülümsemenin ardına sakladı. “Tam tersi mi?”

Adam mekanik bir sesle “Evet Bay Roger Koponen” dedi. Roger'ın ismini telaffuz edişi sadece alaycı değil, bir nebze de ürktüçüydü. “Yazdıklarınızdan korkuyor musunuz?”

“Neden kendi kitaplarımdan korkayım ki?”

“Çünkü gerçek kurgudan daha tuhaftır” diye yanıt verdi zayıf yüzlü adam. Sonra yeniden oturdu. Salona huzursuz bir sessizlik çöktü.

On dakika sonra Roger insanlar ve sohbet sesleriyle dolu lobideki beyaz bir masa örtüsüyle kaplı uzun masaya geçti. İmza bekleyen hayranların oluşturduğu sıranın başında elbette Pave Koskinen vardı.

“Teşekkürler Roger. Teşekkürler. O ahmaktan dolayı da özür dilerim. Durumu çok iyi idare ettin. Böyle sosyal beceriler herkeste bulunmuyor.”

Roger gülümsedi. “Dert etme Pave. Her kalabalıkta öyle biri çıkar. Bu dünyada sadece kendi davranışlarımızdan sorumluyuz.” Pave’in üçlemenin üç kitabını da imzalaması için masaya bıraktığını fark etti. Baş sayfalara, Pave’in isminin yanına yalandan samimi sözcükler karaladı. Başını kaldırıp önünde uzayan sıraya baktı ve o zayıf yüzlü çatlağın etrafta olmadığını gördü. Neyse ki. Yüz yüze böyle bir kışkırtmayı diplomatik bir tavırla savuşturamayabilirdi.

“Teşekkürler Roger. Teşekkürler. Dokuzda otel restoranında bir masa rezerve ettik. Pirzoları müthiş.” Pave gülümseyip Roger’ın karşısında dikildi. Hevesli bir kız öğrenci gibi kitapları göğsüne yaslamıştı. Roger başını ağır ağır sallayıp gözlerini masaya çevirdi. Az önce hüküm giyen bir mahkûm gibi. Pave’in Roger’ın odasına çekilmeyi tercih edeceğini fark etmesi zor olmasa gerek. Roger banal sohbetlerden ve zorla şarap içmekten nefret eder olmuştu. Anladığı kadarıyla bunların kitaplarının satışına bir etkisi de olmuyordu. Daveti basitçe reddedip asosyal bir gıcık damgası yemeye razı gelebilirdi.

Roger bitkince “Kulağa harika geliyor” dedi. Yüzüne neredeyse inandırıcı bir gülümseme kondurdu. Pave Koskinen memnuniyetle başını salladı. Yeni kaplamaları sayesinde iyi kötü beyaz görünen dişlerini gösterdi. Kendisinden emin değil gibiydi.

Sonra yana çekilip ellerinde kitaplarla bekleyen okurların oluşturduğu kıvrımlı kırkayağa yol verdi.

Çavuş Jessica Niemi, omzuna düşen siyah saçını atkuyruğu yapıp ellerine deri eldivenler geçirdi. Yan koltuğun kapısını açmasıyla tiz bir sinyal sesi geldi. Motor hâlâ çalışıyordu.

“Getirdiğin için sağ ol.”

Direksiyondaki adam esnedi. “Seni bırakanın kim olduğunu kimse bilmesee daha iyi olabilir.”

Bir an için birbirlerine baktılar. İkisi de bir öpücük bekliyormuş gibi. Fakat ikisi de ilk adımı atmadı.

“Bu çok yanlıştı.”

Jessica arabadan çıkıp gözlerini kıstı; soğuk rüzgâr yüzünü yaladı. Çok kar yağmıştı ve okuldaki karı küreyen araçlar henüz rıhtıma ulaşmamıştı. Jessica kapıyı kapattı ve karşısında yükselen büyük, modern evi gördü: Kullanışlı bir ön avlu, göz hizasında budanmış bir mazi çiti, dövme demir bir kapı. Evin önüne iki polis minibüsü park edilmişti ve uzaktan gelen sirenlere bakılırsa dahası yoldaydı.

“Selam.” Üzerinde ağır, mavi bir polis tulumu olan bir adam minibüslerin arkasından çıkıp Jessica’ya doğru yürüdü. “Ben Memur Koivuaho.”

“Jessica Niemi.” Jessica rozetini gösterdi fakat üniformalı meslektaşları zaten onu tanımışlardı. Yanlarından geçerken kendisine taktıkları birkaç isim kulağına geldi. *Çavuş Tathyanak. Lara Croft. Taş gibi hatun.*

“Ne olmuş?” diye sordu Jessica.

“Lanet olsun...” Koivuaho lacivert kepini çıkarıp kel kafasını ovuşturdu. Jessica sabırla memurun kendisini toplamasını bekledi. Eve bakınca ön kapının aralık kaldığını gördü.

“10:15’te çağrı geldi. Taskinen ve ben yakındaydık. Dolayısıyla olay yerine gelen ilk devriye biz olduk.” Koivuaho, Jessica’ya kendisiyle birlikte kapıdan geçmesi için el etti. Jessica onun peşinden giderken minibüsün yanında bekleyen polisleri başıyla selamladı.

“Telsizde ne denmişti?”

Verandaya adım atarlarken “Bize bu adreste intihar edeceğini söyleyen biri olduğu bildirildi” dedi. Eve uzanan kaldırım taşı kaplı yolda erimiş kar bir birikinti oluşturmuştu. Rüzgâr bir saniye için dindi ve Koivuaho “Kapı açıldı, biz de içeri girdik” diye ekledi.

Ancak o anda, parlak veranda lambasının altında Jessica iriyarı adamın gözlerindeki korkunun derinliğini gördü. Sızlayan parmaklarını açıp kapatırken zihninde az önce telefonda aldığı kısıtlı bilgiye dayanarak bir resim oluşturdu.

Hayır yanıtım alacağımı bilse de “O halde evde başkası yok?” diye sordu Jessica. Koivuaho başını ciddiyetle iki yana salladı ve yün kepini yeniden başına geçirip kulaklarına kadar çekti.

“İki kata da göz attık. Kalbimin hiç bu kadar hızlı çarpmadığını söylemem gerek. Bir de hoparlörden gelen şu lanet müzik vardı.”

“Müzik mi?”

“Nasıl desem? Müzik mevcut durum için uygunsuz kaçıyor... Fazla sakin.” Koivuaho, Jessica’ya koruyucu malzemeyi verdi: Eldivenler, yüz maskesi, tek kullanımlık galoşlar. Jessica eğilip galoşları siyah spor ayakkabılarının üzerine geçirdi. Tabanca kılıfı hafifçe aşağı kaydı.

“Ceset nerede?”

“Olay yerinde hiçbir şeye dokunmamaya çalıştık” dedi Koivuaho. Yumruk yaptığı eline öksürdü. Jessica alnındaki ıslak saçlarından bir tutamı geriye attı ve denize bakan büyük pencerelelere doğru yürüdü. Tuvaletle mutfağın yanından geçip duvarları tamamen cam olan oturma odasına girdi. Devasa pencere çerçevelerinden içeri sızan acil durum ışıkları evdeki mobilyanın üzerinde Jessica’nın kalbiyle aynı ritimde, bir belirip bir kaybolan mavi yansımalar bırakıyordu. Akvaryumu akla getiren odanın pek konforlu görüldüğü söylenemezdi. Fakat Jessica masanın başında oturan figürü görünce odanın estetik boyutunu bir anda bir kenara bıraktı.

Jessica duraksayıp sandalyesinde dik oturan kadının neden akıl almaz derecede anormal geldiğini anlamaya çalıştı. Birkaç adım yaklaştığında ürperdi.

Koivuaho, Jessica'nın arkasında bir yerden "Hiç bu kadar ür-kütücü bir şey gördün mü?" diye seslense de Jessica onu işitmedi. Ölü kadının yüzü isterik bir gülüşle çarpılmıştı. Gözleri bile gülüyordu. Yüz ifadesi bu kadının kısa bir süre önce hayatını kaybettiği gerçeğiyle tam bir zıtlık içindeydi. Üzerinde siyah bir kokteyl elbisesi vardı. Elbisenin en dikkat çekici yönü derin göğüs dekoltesiydi. Kadının kavuşturduğu elleri masanın üzerinde duruyordu. Elleri de olmasa masa boştu. Ne telefon ne silah vardı. Hiçbir şey yoktu.

"Sadece nabzımı yokladım" dedi Koivuaho. "Başka hiçbir şeye dokunmadım." Jessica dönüp ona baktı. Ardından temkinli bir tavırla kadına doğru adım atıp eğildi, acayip gülen yüzü inceledi.

"Bu kahrolası şey de ne..." Jessica öyle alçak sesle mırıldanmıştı ki onu ancak hayatta olsa o kadın işitebilirdi. Jessica aşağı baktığında kadının çıplak ayaklarının sandalyenin altında kavuşturduğunu gördü. Ayrıca mat siyah, Jimmy Choo marka sivri topuklu ayakkabılar sandalyenin yanına düzgünce bırakılmıştı. Kadının hem el hem ayak tırnaklarında parlak siyah oje vardı.

Nihayet Jessica gözlerini yeniden kadının yüzündeki zorlama coşkuya çevirip "Koivuaho?" dedi.

"Evet?"

"Bunu cinayet olarak bildirdiniz. Tipik bir intihara benzemiyor ama..."

"Kahretsin." Koivuaho yutkunup masaya doğru birkaç adım ilerledi. Bombeli şakağından aşağı akan ter damlası kulağının arkasından geçip tulumunun kalın boynu ve yakası arasında gözden kayboldu. Cansız kadınla göz teması kurmaktan kaçınarak "Sana söylemediler mi?" dedi tereddütle. "Acil çağrı numarasını arayan..."

Jessica sabırsızlanıyordu. "Evet?"

"Kadın aramamış." Koivuaho birkaç saniye duraksayıp kuruyan dudaklarını yaladı. Jessica onun ne diyeceğini bilse de kulaklarıyla işitince ürperdi.

"Arayan bir erkekmiş."

Roger Koponen kalan Kalvados'unu dikip brendiyi ağzında dikatle çalkaladı. Ağzına biraz olsun elma ya da armut tadı gelmedi bile. Ucuz ve boktandı içki. Fakat yemeğin kendisi hoş bir sürpriz olmuştu. Bu da organizatörlerin değil, yerel bir kitabevinin idarecisi olan otuzlarındaki Alisa'nın sayesindeydi. Güzel yüzünü ve ahenkli kahkahasını iyi kullanan, bedenini formda tutan, çekici bir parça. *Crossfit* müdavimi. Alisa eski erkek arkadaşının üçüncü kattaki dairesinin anahtarlarını unuttuğunu ve bahçedeki mobilyayı üst üste yığarak eve girdiklerini falan anlatırken bundan bahsetmişti. Kimin umurundaydı ki? Roger öykünün ayrıntılarına aldırış etmeden varlığı zor fark edilen bir rujun nemlendirdiği dudakları izlemişti. Öykünün önemli kısmı aylar önce öyküde bahsedilen erkek arkadaşının ya adamın ya Alisa'nın ya da ikisinin ortak kararıyla "eski" erkek arkadaşına dönüşmüş olmasıydı.

Alisa'nın Roger'a bakışı otuzlarında, ebedi gençlik ve filizlenen bir üreme dürtüsü arasında gidip gelen bekâr kadınların en iyi ihtimal senaryolarında attıkları türden bir bakıştı. Roger ilginin tadını çıkarıyordu. Gençliğinde kadınların bayıldığı bir adam olmamıştı. Aslında tam tersiydi. Ergenliğinin erken yıllarında karşı cinsle etkileşimi feci başlamış, eski hayal kırıklıklarının etkisini üzerinden atması için yirmi yıl geçmesi gerekmişti. Genç bir adamken yaşıtı kadınlara çok tuhaf, çok farklı gelen bir tipti ve ancak kırklarına vardığında Roger görünüşüne ve cazibesine güvenmeye başlamıştı. Dolayısıyla karşısında oturan kadının, yanında dikilen, bozuk elma tadında içkileri tazeleyen Shia LaBeouf çakması adama değil, kendisine göz süzdüğünü artık gerçekten kabul edebiliyordu.

Finlandiya 'dan yepyeni bir polisiye... *Cadı Avcısı* 36 dilde, 40'tan fazla ülkede

Çoksatan yazar Roger Koponen'in eşi Helsinki'deki evlerinde öldürülmüştür: Maria Koponen üzerinde siyah bir gece elbisesi, yüzünde tuhaf bir gülümsemeyle masada oturmaktadır.

Az sonra bir başka kadının cesedi bulunur.

Soruşturmanın başındaki dedektif Jessica Niemi ile ekibi, cinayetlerin Koponen'in "*Cadı Avcısı*" serisindeki kitaplardan kopyalandığını fark eder. Başka cesetler buldukça Niemi bu vahşi ölümlerin tek bir seri katilin işi olamayacağını düşünmeye başlar. Jessica Niemi bir yandan bu cinayetlere son vermeye çalışırken diğer yandan kendi travmatik geçmişiyle hesaplaşmak zorunda kalır.

Fince altı romanı yayımlanan Max Seeck'in İngilizceye çevrilen ve büyük ses getiren ilk romanı *Cadı Avcısı*'dir. *Cadı Avcısı*'nin televizyon dizisine uyarlanmak üzere hakları Hollywood'a satılmıştır.

Çeviren: Deniz Başkaya

tavsiye edilen
KDV'siz
satış fiyatı

₺ 76

Sertifika no: 44919

ISBN 978-625-8090-76-5

9 786258 090765

Doğan
Kitap